

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

I

Ἐπαψε ἡ κλαγγὴ καὶ ὁ κρότος τῶν ἀρμάτων
καὶ μιὰ σιωπὴ θανάτου ἀπλώθη πέρα...

Τῆς ματωμένες σάρκες τῶν πτωμάτων
τὰ ὄρνια ξεσκοῦν καὶ τὸ νεκρὸν ἀγέρα

Κάπου ξυπνοῦν μὲ τ' ἄγρια βογγητά των.
Συναίματη ἀγγελολομαχεὶ καὶ ἡ μέρα
καὶ γέρνει ὁ βασιλιάς τῶν ἀθανάτων,
σκορπιζοντας μιὰ φλόγινη φοβέρα.

Κάποια βουβὴ κατάρα καὶ βλαστήμια
στέρνουνε τὰ κουφάρια γύρω ἀντάμια,
καὶ περιμένουν πάνω ἀπ' τὰ συντρίμμια

Τὴ γλαῦκα ὄτα νυχώσει, σὺν καμπάνιας
νεκρώσιμης νὰ χύσει ἀχό, τὸ κλάμα
τῆς ὀρφανῆς, τὸ μοιρολόι τῆς μάννας!

II

Κορμιὰ νεκρῶν ἀλόγων τὴν πεδιάδα
στρώνουν (κλίνη ποῦ ὁ Χάροντας ὀργιάζει).
Πορφύρα τῆς γῆς τὴν πρασινάδα,
ποῦ ὀργὴ θανάτων ὕφανε, σκεπιάζει.

Καὶ γύρω μὲ τοῦ αἵματος τὴν ἱμάδι
κάθε βάτο τὴ δίψα του ἡσυχάζει.
Στῶν κελνῶν ποῦ σαλεύουν τὴ θαμπιάδα
νεκρώσιμα κάθε ὄραμα γιορτάζει.

Ξάφνου κραυγὴ χαρᾶς φέρνει ὁ ἀγέρας...
τ' ἄτια ξυπνοῦν, ταυτιά τους γιὰ νὰ στήσουν,
καὶ οἱ ἄντρες τὸ ἴδιο, σὺν παρουσίας δευτέρας

Σάλπιγγα νὰ σημαίνει τὸ «ἐγερθεῖτε».
Καὶ πέφτουν πάλι ἀγάλια σὰ γροικῆσουν :
— Νικήσαμε· τὸν ὕπνο σας χαρεῖτε!

ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ

«ΚΡΟΝΙΟΝ» ΚΟΥΡΕΙΟ ΚΑΙ ΜΥΡΟΠΟΛΕΙΟ

(Ὅδὸς Σταδίου, κάτω ἀπὸ τὸ Ἀρσάκειο)

Τὰ φηγνότερα καὶ διαλεχτότερα ἀρώματα. Κολώνια
λουίζας καὶ λεμονιοῦ, εἰδικὴ γιὰ ἐντριβές καὶ λουτρά.
Ἰδιαίτερο τμήμα γιὰ τίς κυρίες. Εὐρύσιμα καθημερινὸ 5 δρ
τὸ μήνα

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΒΟΛΙ

(Δημοσιεύτηκε στὴν «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ», 3 τοῦ Δεκέβρη)

Μιὰ βλαχοπού α γιόμορφη τσέλιγκα δυχατέρα
Σαλάγαε τὰ πρόβατα καὶ τὰ πετροβολοῦσε.
Ἄραθυμος ὁ σάλαγος κ' οἱ πέτρες βαριολῦτρες
Κυλοῦν στὰ πευκορούμανα καὶ δὲ βαριαντηχάνε.
Γέρνουνε σκυφοκέφαλα τὰ ἔρμα καὶ τραβᾶνε
Τραβᾶν καὶ πᾶν τὰ πρόβατα—λές, σὶ σφαγὴ σπρωγμένα
Καὶ μῆδε κύπρα ἔχουνε, βαριόλαλα τροκάνια,
Μῆδε γλυκὸς ἀντίλαλος γρικιέτ' ἀπ' τὰ κουδούνια.
Φλογέρα στέργα ἀπόμνε ριγμένη στὸ ταγάρι.
Τῆς κορασιάς τὰ κόκκινα, τριανταφυλλένια χεῖλια
Δὲν τῆς φουᾶνε τὴ ζωὴ, δὲν τῆς χαρίζουν λάλο,
Λάλο γλυκοτραγοῦδιστο, χαροῦμένο καὶ πλάιο.
Φεγγάρ' εἶταν τὸ πρόσωπο, φεγγάρι δίχως λάμψη,
Φεγγάρι φταμερίτικο συγνεφοσκεπασμένο.
Καὶ τὸ κορμί τῆς ἔγερνε—ἔλατος βαῖσμενος
Ἄου φουλάει τὴ μαῦρη γῆς καὶ σέρνεται στὸ χῶμα.
Μὲς τὴν καρδιά τῆς μόνιαζε δρολάπι μανιασμένο.
Δρολάπι ποῦ σφιχτόδνε τῆς κορασιάς τὴ ζήση,
Κ' ἡ κοπελιά ἐσέρνονταν κ' ἡ κορασιά τραβοῦσε
Καὶ μοναχὴ κουβέντιαζε, μονάχη μοιρολόα.
— Τ' εἶν' τὸ κακὸ ὀποῦπαθα, τ' εἶν' τὸ κακὸ ποῦ μ'εἶρε,
Σκοτώθη μου ὁ μπιστικὸς, στὸν πόλεμο σκοτώθη,
Πέρα στὸ Σιδερόκαστρο κεὶ στὴ μεγάλη βίγλα.
Βόλι πικρὸ τὸν εἴρηκε, Βουργάρου μαῖτρο βόλι
Καὶ τὸνε σοροβάλιασε σὺν τσεκουριά τὸν πεῦκο,
Κι ὁ πεῦκος τώρα σέπεται καὶ τὰ κλαριά του πέφτουν.
Γιορτάσι ἔχ' ἡ μαῦρη γῆς, ἡ γῆς τρανοχορεύει
Καὶ λάγνα κλεῖ στὸν κόρφο τῆς τὸ τροφαντὸ κορμί του.
Σέρνουμαι τώρα σερπετὸ σ' ἐν' ἔρμο βουρκοτόπι
Κι ἀκαρτεράω τὸν μπιστικὸ κι ἀκαρτεράω τὸ Νάσο,
Νὰ χρυσολάμψει ὁ ἀγερρινὸς, νὰ τρεμοσβύσ' ἡ πούλια,
Τὸν ἥλιο ν' ἀγναντέψω ἐγὼ κι ἄς σβύσει τὸ φεγγάρι.
Ἄλλοιὰ μου! ὁ γήλιος χάθηκε κι ἀγερρινὸς δὲ λάμπει,
Ὁ πεῦκος ἐσωριάστηκε. Καταραμένο βόλι!

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΜΟΥΣΙΚΗ»

Μυστακίδου, Ἐδοθαδιάδου καὶ Μακρῆ

13-15 Στοὰ Ἀρσάκειου 13-15 Ἀθῆναι

Τελευταῖαι Ἐκδόσεις

Τὰ «Παναθήναια τοῦ 1918», 19 τραγουδάκια Δρ. 8,40

Ροδιῶν, 15 Σχολικὰ ἄσματα εἰς 2 τεύχη, τὸ τεῦχος > 1,50

I. Σακελλαρίδου. Πήραμε τὰ Γιάννενα. Δάφνης μυρτιές
στὸ δρόμο σου > 0,60

> > Μυριανθισμένη Χίος. Τὸ φλάμπουρο > 0,60

Ἄολόκληρη ἡ συλλογὴ τῆς κλασικῆς μουσικῆς, μὲ μεγά-
λες ἐκπτώσεις διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν Ὁδῶν.

Μανδολίνα, κithάρες, βιολιά κλπ. ἔργα μὲ τὰ ἐξαρτήμα-
τά των.